

ling her i Tinget, hvis det havde gennemgaaet alle Stadier, og Spørgsmaalet nu var, om vi skulde vedtage det eller ikke, vilde jeg ikke være i Stand til at give det min Stemme. Saaledes som Lovforslaget foreligger, har det nemlig i sin § 2 Bestemmelser om de Bedtægter, der skulde tilvejebringes, og hvorefter Formue- og Lejlighedsstaten skal paalignes, som jeg ikke paa nogen Maade kan give min Tilslutning. Jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa; thi jeg har ved tidligere Behandlinger haft tilstrækkelig Lejlighed og Anledning til at udtale mig derom. Endvidere vil Lovforslaget efter min Overbevisning ikke bevirke, at der kommer nogen som helst virkelig Lettelse for Hartkornet, og jeg har ganske vist ment, at naar man gik ind paa et Lovforslag af denne Art, var der her en naturlig Lejlighed til at fordrø, at man saa ogsaa gik ind paa en Reform af Hartkornskatterne og en Justfættelse af, at Hartkornskatterne til Kommunerne foreløbig ikke kunde stige. Naar den ærede Ordfører mener, at de Beregninger maa staa fast, som han fremsfører i sin Betænkning, nemlig at Hartkornet gennem dette Lovforslag har al mulig rimelig Udset til at opnaa en Lettelse af 10 Pr. tager han fejl; disse Beregninger staa ikke fast; thi ingen Beregning kan staa fast, der hviler paa aldeles hypotetiske Forudsætninger, om hvilke intet Menneske ved, om de ville træde ud i Virkeligheden eller ikke. Men den Fordel have den Slags Beregninger ganske vist, at det er absolut umuligt at modbevise dem. Thi opstiller man først hypotetiske Forudsætninger, kan man af dem slutte, hvad man vil, da man er absolut Herre over de hypotetiske Forudsætninger. Hvad der er sikkert, er, at gennem denne Lov vil Hartkornet ikke faa nogen Lettelse, som man kan tage og føle paa. Det, der muligvis kan komme ud ad den Vej, som den ærede Ordfører har angivet, lægger jeg ingen Vægt paa og bryder mig ikke om. Altsaa, af disse to Grunde, at jeg ikke kan anerkende det retfærdige i Lovforslagets § 2, og at jeg mener, at Folketinget ikke bør endelig give dette Lovforslag fra sig, uden at det kommer til en Reform af Hartkornskatten i den Retning, at denne Skat fremtidig ikke kan stige, vilde jeg ikke paa nogen Maade være i Stand til at stemme for Lovforslaget, hvis dette var den endelige Behandling deraf, som det er os jo alle bekendt, at det er det ikke, og derfor kan jeg stemme derfor, idet der er meget i Lovforslaget, der tiltaler mig, særlig hvad Aktieselskabsbeskatningen og andre Bestemmelser angaar. Vi vide aldeles bestemt efter de

Unskuelser, der tydelig og klart ere gjorte gældende af den ærede Indenrigsminister, at dette Lovforslag ikke efter hans Indstilling kan blive til Lov, som det nu foreligger. Det er umuligt, og derfor ser jeg med No paa, at dette Forslag gaar op i det andet Ting. Endvidere ser jeg med No derpaa, henfset til, at vi ere ret langt fremskredne i Sæstionen, og at, naar det høje Landssting først nu faar denne Sag, skulde det være høist mærkeligt, om Iveren for at gennemføre den skulde være saa stor, at der skulde være nogen som helst Udset til, at vi skulde faa den at se igen i Aar. Derfor skal jeg stille mig ligesom flere andre, der have udtalt sig i den Sag, og stemme for Sagens Overgang til det andet Ting.

J. C. Christensen: Jeg tror ikke, at det vil være til nogen Nytte nu igen at begynde at drøfte Lovforslagets §§ 2 og 16, Hartkornets Beskatning, Kommunernes Net osv., thi det vilde sikkert føre os videre bort, end Medlemmernes Interesse kunde følge os. Jeg fastholder selvfølgelig mine Standpunkter, blandt andet det, at jeg ikke anser det for et Indgreb i Kommunernes Net, at man fastsætter, at Hartkornskatten ikke maa stige, thi den Stigning, der er sket i de senere Aar, betyder blot, at Kommunerne spise Landejendommene op, og det kan ikke være rigtigt; derfor har jeg villet fastsætte denne Fiksering. Jeg har blot begeret Ordet for at gøre en Bemærkning til den ærede Ordfører, medens jeg skal lade alt det ligge, som angaar de gamle Stridsspørgsmaal. Den ærede Ordfører sagde, at det, jeg havde foreslaet, og det, jeg foreslog i Fjor, vilde ganske anderledes begunstige Købstæderne. Det er jeg ikke blind for, og det har jeg heller ikke benægtet, men naar jeg nu vilde stille Sagen paa Spidsen, saa vilde jeg sige, at netop derfor vilde jeg nok blive paa det Grundlag, fordi jeg ønsker, at Købstæderne kunne faa en retfærdig Beskatning og faa alt det ud af Loven, som de kunne faa ud af den, nemlig ved en retfærdig Beskatning af Næringer i Byerne, som de i Virkeligheden hidtil ikke have kunnet ramme. Der findes rundt omkring i Byerne saadanne Næringer, som Borgerne daglig have været bekymrede ved at se paa, disse Næringer, som konkurrere stærkt og kunde have konkurreret stærkere, fordi de ere skattefri. Alle disse Næringer ville ikke blive saaledes beskattede, som hvis man havde valgt det andet Grundlag. Derfor ønsker jeg ogsaa for Købstædernes Skyld, at man var bleven paa det andet Grundlag, men det er ikke saaledes at forstaa, at jeg skulde tro, at